

Esquerra socialista

L'expulsió d'Elena, Geli i Ventura precipitaria el degoteig de càrrecs i militants del PSC que va començar fa uns mesos. A moltes localitats ja era difícil fer una llista del PSC amb vista a les eleccions municipals, però la decisió de la direcció del PSC de castigar la discrepància acceleraria les desercions.

“La gran majoria dels alcaldes i regidors del PSC de les Terres de l'Ebre, Girona i Lleida pensen el mateix que Núria Ventura, Marina Geli i Joan Ignasi Elena.” És la contundent afirmació d'en Marc Mur, alcalde de Flix pel PSC i secretari de l'Associació de Municipis per la Independència (AMI), a EL TEMPS sobre la cascada de baixes que es poden produir al PSC si s'expulsa els tres diputats. “L'expulsió seria un error històric”, rebla.

Des de fa un any aproximadament –des de la votació sobre la sobirania de Catalunya, el 23 de gener de 2013–, el degoteig de càrrecs municipals del PSC ha estat lent però constant. Al Ripollès les dissidències van arribar immediatament. Primer van ser els militants de l'agrupació socialista de Sant Joan de les Abadesses i després bona part dels de Ripoll, Campdevàrol o Campelles, que anunciaven que suspènnien l'activitat orgànica. Núria López Rodríguez, que havia estat alcaldessa de Campdevàrol i coordinava el PSC a la comarca, abandonava el càrrec però no el partit, com a conseqüència de les decisions de la direcció nacional del partit. Ara, explica a EL TEMPS, tampoc no entén la decisió del Consell Nacional de votar “no” a demanar la transferència de les competències per a convocar referèndums per la via de l'article 150.2 de la Constitució: “Jo anava a la llista defensant un programa on hi havia el dret a decidir, tal com jo

l'entenc –el poble de Catalunya ha de poder decidir sobre qüestions diverses i se li n'han de facilitar les eines– i ara que es planteja demanar la competència per a poder fer-ho, diuen que no. Potser no ho havien d'haver posat al programa, però hi era”.

Núria López havia estat la impulsora d'un corrent crític abans dels 12è Congrés del PSC anomenat Congrés des de Baix que exigia la renovació en la presa de decisions a dins del partit. Dos anys després d'aquell conclave creu que “hi ha com un trencament emocional entre molts militants i el partit”. Tant

en el sentit de la renovació (“Algunes coses que defensàvem per a renovar el partit no s'han vist recollides i després no tens arguments per a defensar certes decisions de la direcció”) com en el nacional (“La consulta no és el principal, però el debat nacional no l'hem tractat com cal”).

Núria López no ha estripat el carnet i no vol fer-ho però tampoc es veu amb cor de demanar a la gent que s'engresqui: “La gent que va a les llistes es compromet amb tu però quan veuen què fa el PSC no s'hi senten còmodes. La direcció actual no representa el partit a què jo em vaig afiliar quan Maragall hi era. No puc representar una cosa que no comparteixo. Estem compromesos amb una idea, però no tenim per què guardar fidelitat cega a ningú”.

Consciència ebrenca. A les Terres de l'Ebre semblen més convençuts a mantenir fidelitat a una de les diputades díscoles, la primera secretària del PSC en aquestes comarques, Núria Ventura, que a la direcció nacional del partit. Així ho pensa Joan Alginet, regidor de Cultura a Deltebre i un dels socialistes que s'ha unit al corrent crític Socialisme, Catalunya, Llibertat impulsat per Toni Comín i Núria López, entre d'altres. “Si la Núria Ventura és expulsada per haver trencat la disciplina de vot

Núria Ventura, a l'esquerra; Marina Geli, al mig, i Joan Ignasi Elena, a la dreta, al ple del Parlament de dijous, 16 de gener, en què van trencar la disciplina de vot del PSC.

PRATS I CAMPS

La Via Catalana, al Sénia. A les Terres de l'Ebre la consciència nacional ha crescut gràcies a la societat civil, diu Joan Alginet, del PSC de Deltebre.

en aquest cas, hi haurà molt moviment a les Terres de l'Ebre". Alginet explica a EL TEMPS que la gran majoria del PSC al Baix Ebre i el Montsià pensen com la Núria Ventura, amb l'excepció de l'agrupació de Tortosa, que "defensa les tesis de Navarro".

"La immensa majoria de les agrupacions, a banda de Tortosa –insisteix Alginet–, no tenen posicionament oficialista i haurien volgut que el PSC hagués fet un gest diferent en aquesta votació."

La consciència nacional ha fet un tomb radical a les Terres de l'Ebre i els seus socialistes, també. El sentiment de territori menystingut per la política catalana allunyava els ebrencs del sobiranisme o l'independentisme. Això ha canviat molt ràpidament, reconeix Alginet: "Fa un any i mig o dos era un sentiment totalment contrari. El mèrit d'això no és de Mas o d'ERC, sinó de la societat civil, que ens ha fet prendre consciència, canviar la nostra manera de veure la independència".

Alginet també opina que el PSC pot penjar-se la medalla d'haver fet un pas previ, sense el qual no s'entendria aquest tomb actual: "Aquest sentiment de territori maltractat o menystingut va canviar amb el primer tripartit de Pasqual Maragall. Va fer pujar l'autoestima dels ebrencs. Superat aquell greuge, ara lluitem contra el centralisme de Madrid i ha crescut el sentiment independentista".

L'alcalde socialista de Flix, Marc Mur, explica que en els últims mesos "ha marxat molta gent del PSC de les Terres de l'Ebre; ho han fet amb discreció però han marxat molts". Però l'esquerda pot ser molt més profunda després de la votació de dijous, 16 de gener. Immediatament després del "sí" de Ventura, Geli i Elena, Mur afirmava a EL TEMPS que la majoria els dona suport: "A les Terres de l'Ebre hi ha 11 alcaldies del PSC. Ara mateix ja sé que sis dels 11 alcaldes s'adhereixen al posicionament dels crítics que han votat sí". I rebla: "Això no és una dissensió

puntual, és una demostració que una part important del partit pensa diferent que la direcció del PSC".

El primer secretari del PSC de Móra d'Ebre, José Manuel Domínguez, dimetia d'aquest càrrec en el mateix moment que se celebrava la votació per la seva "discrepància amb la direcció nacional quant a la seva gestió sobre el dret a decidir i sobre la llibertat de vot dels diputats del PSC".

La Catalunya central. Al Berguedà, el PSC ha perdut un centenar de militants i simpatitzants després que els quatre regidors d'aquest partit a l'Ajuntament de Berga deixessin el partit i passessin a ser no adscrits. Darrere seu hi va anar un centenar de socialistes, entre els quals la meitat dels militants de la ciutat (26), encapçalats per Ramon Camps, alcalde de Berga pel PSC del 2003 al 2007. Els escindits van crear Impuls pel Berguedà "per aglutinar el màxim nombre de gent amb sensibilitat progressista" i conti-

Els ajuntaments, la gènesi de la revolta

L'onada sísmica causada per l'anunci de la data i la pregunta de la consulta acordada per CiU, ERC, ICV i la CUP va provocar un autèntic terratrèmol a les estructures territorials del PSC. El 12 de desembre de 2013, molts alcaldes i regidors socialistes alçaven la veu i començaven la seva petita rebel·lió votant a favor, i fins i tot proposant des d'algunes alcaldies, mocions a favor del dret a decidir. I és que el partit de Pere Navarro també és independentista: 75 de les 198 alcaldies del PSC, un 38%, estan integrades a l'AMI, l'Associació de Municipis per la Independència, i l'alcalde de Flix, Marc Mur, n'és el secretari. En una vintena de municipis, entre els quals, Lleida, Vic, Ripoll, Olot, Badalona, Igualada, Arenys de Munt, Montblanc i Cardedeu, els regidors socialistes han desobeït les ordres de l'aparell del partit de no fer ni una sola concessió al dret a decidir, malgrat que el programa electoral del PSC

inclou la defensa d'aquest dret. En d'altres ciutats importants, com Barcelona i Valls, alguns regidors socialistes van buscar la fórmula per no haver de votar en contra però tampoc a favor. I en d'altres casos, la rebel·lió ha estat més subtil. Mentre Pere Navarro propugna la il·legalitat de la consulta i deixa clar que no hi participaria en cap cas, ni per votar "no", el successor a Terrassa, l'alcalde Jordi Ballart, reconeix obertament que "la realitat, la història, ens convoquen, perquè tard o d'hora arribarà l'hora de respondre a la gran pregunta sobre l'encaix de Catalunya amb Espanya". Tenint clar aquesta màxima, avança que votarà "sí" a la pregunta sobre l'estat i "no" a si ha de ser independent. Comunicant que votarà, l'alcalde egarenc legitima la consulta.

Gemma Aguilera

Ple de l'Associació de Municipis per la Independència.

nuar en política, segons explica a EL TEMPS un d'ells, en Jordi Pujals.

Una situació semblant es va produir a Manlleu (Osona), abans que enlloc, l'octubre de 2012, quan tres regidors del PSC van deixar el partit.

A Santpedor (Bages) ha estat baixa el primer tinent d'alcalde, també per desacords amb la direcció del PSC.

Alternatives. Al Berguedà i a les Terres de l'Ebre, la confiança s'ha

esquerdat, com a punts d'Osona, les terres de Lleida o el Ripollès. I al PSC li costarà molt fer llistes electorals. El secretari del PSC de la Federació de les Comarques de Lleida, Pirineu i Aran, Àngel Ros, ho deia clar a RAC1: "Te-

Crida socialista pel referèndum

Els signants volem expressar el nostre suport als diputats socialistes que en la històrica votació que ha tingut lloc avui al Parlament de Catalunya s'han situat junt amb aquells altres diputats favorables a la celebració d'un referèndum i a aquells que s'han negat a votar en contra del seu compromís electoral. Ho fem des d'una convicció que es suporta en tres pilars: que l'esgotament del pacte constitucional fa del tot necessari revisar les relacions entre Catalunya i l'estat; que l'opció de la independència pot ser una sortida però no necessàriament l'única possible a la crisi actual; i que oposar-se a la possibilitat que el poble de Catalunya es pugui pronunciar en un o altre sentit, és una postura inacceptable i antidemocràtica. A partir d'aquest posicionament, ens sentim en la necessitat d'afegir el següent:

1. La crisi del pacte constitucional de 1978, produïda per la reiterada interpretació restrictiva que se'n va anar fent i que va culminar amb la sentència contra el nou Estatut –pactat en seu parlamentària i referendat pels catalans–, fa inexcusable un referèndum en el qual el poble de Catalunya es pugui pronunciar clarament sobre la seva relació amb Espanya. Aquest és, avui, l'objectiu nacional més immediat, compartit per la gran majoria dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, és a dir, per l'ampli ventall que, en la seva extraordinària diversitat política, social, cultural i d'origen, va sumar més de dos terços a les darreres eleccions al Parlament de Catalunya.

2. Aquest fet condiona, avui, la política catalana en la seva totalitat, a dreta

JORDI PLAY

EEF

Antoni Castells i Joaquim Nadal, dos dels signants del manifest Crida Socialista pel Referèndum.

i esquerra. Perquè es tracta d'un repte nacional, que afecta les constants vitals de la nació catalana, de la seva llengua i la seva cultura, de la seva economia i les seves prestacions socials. I perquè tot projecte de futur, particularment si

és un projecte d'esquerres, està greument condicionat per la sortida a la qual s'arribi. S'estableix, doncs, avui, una divisió ineludible: a una banda, la gran majoria que, en els paràmetres del catalanisme polític, exigeix el referèndum; a l'altra banda, els que s'hi oposen des dels paràmetres de la política espanyola i, en alguns casos, tractant de fer-ne un factor de divisió de la societat civil catalana. El socialisme català, més enllà dels paràmetres que imposa el nacionalisme espanyol, hegemònic a Espanya, creiem que només pot estar al costat de l'opinió central i majoritària del poble de Catalunya.

3. Els socialistes catalans hem de ser on ens pertoca: al primer rengle, com sempre. Hem de treballar amb tothom que propugni la celebració del referèndum, sigui quina sigui la posició que cadascú pugui prendre després pel que fa a la resposta a la consulta. Però també hem de criticar i treballar per evitar les precipitacions i la manca de sentit de la realitat que alguns dels nostres dirigents estan demostrant, i que poden conduir Catalunya, un cop més, a la derrota i a la frustració. Esberlar la unitat d'aquest bloc amb acceleracions injustificades pot resultar molt rendible per als qui les produeixen, però pot comportar, en el fons, servir els interessos de l'adversari. La màxima unitat és la força més gran de què disposa el nostre poble. I cap patriota, si ho és de veritat, no pot regatejar esforços per garantir-la.

4. Per tot això, invitem tots aquells i totes aquelles que se senten socialistes o que assumeixen el ric i plural llegat

del socialisme català, a mantenir-se en favor de la celebració del referèndum i a sumar-se a aquesta crida. Per coherència amb el paper clau del socialisme català en la construcció nacional de Catalunya (resistència en la profunda postguerra, impuls de l'Assemblea de Catalunya contra el franquisme, recuperació de la Generalitat exiliada, articulació de la unitat civil del nostre poble...). Per lleialtat a tots aquells homes i dones que ens han precedit i que han estat grans lluitadors per la justícia i per Catalunya. Per respecte a tota la gent que ha cregut en aquest projecte i hi ha esmerçat la seva generositat i les seves esperances. Pel futur d'un projecte integrat per homes i dones que "som socialistes i som catalanistes per les mateixes raons", perquè tant el socialisme com la causa nacional de Catalunya, com deia Joan Reventós, formen part del mateix i indissoluble combat per la llibertat i per la justícia.

El socialisme català no pot faltar a l'actual cita per Catalunya. Ha d'acudir-hi i en primera posició. I ha de fer-ho des de posicions pròpies, amb l'exigència crítica de sempre, sense caure en seguidismes, siguin de dins o de fora de Catalunya. El PSC no pot faltar-hi. I la resta de forces catalanistes han de fer-ho possible, lluny de tacticismes interessats. Així ho demanem i ho exigim, en nom dels interessos nacionals de Catalunya que creiem interpretar. I invitem tots els que es reconeixin en la nostra posició que no defalleixin, que se sumin a aquesta crida socialista en favor del referèndum. I que es disposin també a treballar, a mitjà termini, pel redreçament de l'espai socialista, per la construcció d'una alternativa catalana d'esquerres, capaç de donar la resposta deguda a l'actual involució democràtica, econòmica i social, i de posar Catalunya a l'avançada de la lluita per la llibertat, la justícia i el progrés.

Signat per 122 militants del PSC

nim problemes per a fer llistes municipals a tot arreu excepte a Lleida". Per això han sortit alternatives. "És molt complicat anar amb una llista del PSC ara –diu Núria López– perquè la marca no funciona en molts llocs. Per això surten algunes fórmules per presentar-se com a marca blanca".

La qüestió futura serà si aquestes marques blanques estan disposades o no a aixoplugar-se sota un altre parai-gua, com la Nova Esquerra Catalana d'Ernest Maragall o altres nous partits que puguin nàixer.

De moment, la primera reacció al vot de Marina Geli, Joan Ignasi Elena i Núria Ventura ha estat un manifest de 122 noms històrics del PSC cridant a formar una nova alternativa, que concreten si hauria de ser un partit. Entre els signants d'aquesta "Crida socialista pel referèndum" [vegeu requadre de l'esquerra] hi ha els ex-consellers Antoni Castells, Joaquim Nadal i Montserrat Tura, a més de l'eurodiputada Maria Badia o en Toni

Comín, impulsor del corrent crític Socialisme Catalunya Llibertat.

Els signants constaten que, a Catalunya, s'ha creat una divisòria. "A una banda –diu el text–, la gran majoria que, en els paràmetres del catalanisme polític, exigeix el referèndum; a l'altra banda, els que s'hi oposen des dels paràmetres de la política espanyola i, en alguns casos, tractant de fer-ne un factor de divisió de la societat civil catalana". I deixen clar el seu posicionament: "El socialisme català, més enllà dels paràmetres que imposa el nacionalisme espanyol, hegemònic a Espanya, creiem que només pot estar al costat de l'opinió central i majoritària del poble de Catalunya".

Per acabar inviten a "tots aquells i totes aquelles que se senten socialistes o que assumeixen el ric i plural llegat del socialisme català, a mantenir-se en favor de la celebració del referèndum i a sumar-se a aquesta crida".

Àlex Milian

Exposició central de l'Any Espriu

CCCB

espriu
he mirat
aquesta terra

Exposició 30.10.13-24.02.14

© Pau Baró, 1988; Àlex Serra i O. Clavero, 2013

Una coproducció de:

CCCB Centre de Cultura Contemporània de Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Mitjans col·laboradors:

CATALUNYA
RÀDIO

ara.cat

Montalegre 5, 08001 Barcelona / T 93 306 4100 / www.cccb.org